

En deleordning kan f.eks. fastsættes, hvis barnet i en årrække har boet sammen med forældrene frem til samlivsophævelsen, og der i umiddelbar forlængelse heraf anmodes om mest muligt samvær, eller i tilfælde hvor forældrene hidtil har praktiseret en deleordning. Det er vigtigt, at ordningen kan fungere rent praktisk for barnet. Dette forudsætter normalt, at forældrene bor i nærheden af hinanden, og at barnets dagligdag i forhold til institutioner, skoler og kammerater ikke påvirkes i væsentlig grad af, om barnet opholder sig hos den ene eller den anden forælder. Der vil altid skulle foretages en konkret og individuel vurdering af, hvad der er bedst for barnet.

Ved fastsættelse af omfanget af samvær med den forælder, som barnet ikke bor hos, skal der tages hensyn til barnets alder og udvikling, og at samværet tilrettelægges med en sådan fleksibilitet, at det hele tiden tilgodeser barnets behov for kontakt med den anden forælder. I takt med barnets alder vil der endvidere skulle lægges afgørende vægt på barnets egne synspunkter om omfanget og placeringen af samværet. Der henvises endvidere til de almindelige bemærkninger pkt. 2.2. om inddragelse af barnet.

Det vil også være muligt under en sag om ophævelse af den fælles forældremyndighed, der behandles enten af statsforvaltningen eller af retten, at træffe en midlertidig afgørelse om, at barnet har samvær med den ene af forældrene i 7 dage ud af 14 dage, således at den midlertidige afgørelse om, hvor barnet skal bo, ikke foregriber en senere afgørelse om forældremyndigheden. Der henvises til bemærkningerne til lovforslagets §§ 25 og 28.

Efter bestemmelsens *stk. 3* kan statsforvaltningen træffe afgørelse om transport af barnet i forbindelse med samvær og om afholdelse af udgifter hertil. Statsforvaltningen skal almindeligvis tage stilling til, hvem af forældrene der skal hente og bringe barnet til samvær og afholde omkostningerne dertil. Efter bestemmelsen ændres gældende praksis, således at det fremover er udgangspunktet, at samværsforælderen sørger for afhentningen af barnet ved samværets start, og bopælsforælderen sørger for afhentningen i forbindelse med afslutningen af samværet. Begge forældre afholder udgifterne til den del af transporten, som den pågældende er ansvarlig for, herunder transport af både barnet og eventuel ledsager. Der kan dog være forhold i sagen, der medfører, at dette udgangspunkt må fraviges, f.eks. en meget stor forskel i forældrenes økonomi. I tilfælde, hvor den ene af forældrene vælger at flytte, således at den geografiske afstand mellem forældrene – og transporttiden – øges væsentligt, og denne øgede afstand er med til at vanskeliggøre samvæ-

ret, kan dette tillægges betydning, således at den forælder, der vælger at flytte, efter omstændighederne kan pålægges at bære den overvejende del af ansvaret for transporten, herunder udgifterne hertil. Endelig kan der være praktiske forhold, der gør det uforholdsmæssigt besværligt eller umuligt for den ene af forældrene at deltage i transporten, eller det kan være nødvendigt eller hensigtsmæssigt at fastsætte alternative afhentningssteder, hvilket også kan føre til en anden fordeling af ansvaret for transporten.

Efter bestemmelsen er det desuden muligt for statsforvaltningen i særlige tilfælde, hvor dette efter en konkret vurdering er nødvendigt for at tilrettelægge afhentningen og afleveringen af barnet på den mest hensigtsmæssige måde, at lade den ene forælder betale den anden forælders udgifter til f.eks. ledsagelse af barnet eller lignende. Dette gælder både for samværs- og bopælsforældrens udgifter.

Det er hensigten med bestemmelsen, at det nævnte udgangspunkt vil medvirke til at fastholde forældrenes ansvar for, at samværet kommer til at fungere, samtidig med at begge forældre i forbindelse med flytning i højere grad vil overveje, hvordan samværet vil kunne fungere i praksis efter flytningen. Der henvises til lovforslagets § 19, stk. 1, hvorefter begge forældrene har et ansvar for, at samværet kan virkeliggøres og praktiseres.

Der henvises endvidere til de almindelige bemærkninger, pkt. 4.3.3.

Stk. 4 er identisk med den gældende lovs § 17, stk. 2 og 3, hvor kriteriet om, at en ændring skal være bedst for barnet, navnlig på grund af væsentligt ændrede forhold, er fjernet, ligesom kriteriet om, at et afslag på eller en ophævelse af samvær kan ske, hvis det er påkrævet af hensyn til barnet, idet alle afgørelser skal træffes efter, hvad der er bedst for barnet, jf. lovforslagets § 4. *Stk. 4* suppleres af reglen i lovforslagets § 38 om, at en anmodning om ændring af samvær mv. kan afvises, hvis forholdene ikke har ændret sig væsentligt. Der henvises til lovforslagets § 38 og bemærkningerne hertil.

Ved fastsættelse af omfanget af samvær med den forælder, som barnet ikke bor hos, eller ved ændringen heraf, skal der tages hensyn til barnets alder og udvikling, og til at samværet tilrettelægges med en sådan fleksibilitet, at det hele tiden tilgodeser barnets behov for kontakt med den anden forælder. I takt med barnets alder vil der endvidere skulle lægges afgørende vægt på barnets egne synspunkter om omfanget og placeringen af samværet. Der henvises til pkt. 4.5.3 i